4 LEI 8 Pagini 4 LEI

PUBLICAȚIE BILUNARĂ POLITICĂ ARTISTICĂ LITERARĂ

AXA

4 LEI 8 Pagini 4 LEI

DUMINECA 5 Februarie 1933

Anul II. No. 6

ABONAMENTE

80 Lei anual instituții și autorități 100 Lei

Redactori: Mihail Polihroniade și Ioan-Victor Vojen.

FAPTE ȘI IDEI

de Nicolae Roșu

In interval de o săptămână au străfulgerat în stradă tăiușurile de spadă ale revoltei publice. Au fost momente în care se putea crede că asistăm la un adevărat războiu civil. Burghezia s'a străduit să existe. Prin ea însăși. Pronunțându-și sever rechizitoriul. Subsemnând verdictul de condamnare al protipendadei politice. Lovind cu o desgustătoare violență în prerogativele statului democratic. După o existență de câteva decenii numai, divorțul dintre burghezie și democrație se definitivează. Naționalismul exclusivist, integral, își asumă întreaga răspundere a momentului politic prin care trece. Scârnava împreunare, dintre democrație și naționalism, care a pervertit o bună parte din intelectualitatea românească remorcând-o servil calmului politic întâmpină rezistența violentă a practicei sociale, a pragmaticei ideologice.

Căci ce poate să însemne altceva manifestația funcționarilor și a profesorilor? Cum poate fi tălmăcită violența acestor categorii profesionale? Mișcarea concentrică din intervalul unei săptămâni și-a subliniat inconciliant și definitiv obiectivele.

Lupta se duce împotriva unui guvern care nu mai ține în mână frânele autorității pentrucă și-a pierdut capacitatea de rezistență morală. Lupta se duce împotriva guvernelor de eri sau de azi. Impotriva tuturor guvernelor de mâine, dacă vor fi de proveniență democratică, recrutate prin interesele de culise ale cluburilor, și consfințite de ignoranța molohului electoral. Impotriva statului democratic care a dezechilibrat viața socială a națiunii, transformând pe producătorii de orice categorie în competitori biurocratici, și măcinând prestanța instituțiilor fundamentale până a le reduce la rolul meschin de anexe ale clubului politic. Impotriva acestor instituțiuni care nu-și mai îndeplinesc funcțiunile esențiale, împotriva tuturor partidelor politice, împotriva parazitismului biurocratic, împotriva statului însuși detracat de viciile organice ale democrației.

In timp ce funcționarii și profesorii manifestau instinctul de apărare al națiunii din care făceau parte, un ministru, trăgând perdeaua impudicității morale peste proxenetismul politicianismului democratic, consemna într'un comunicat oficial minciuna suverană, paravanul de apărare al clientelei electorale. Guvernele democrației n'au multiplicat monstruos numărul de funcționari? Guvernele democrației sunt imaculate de orice atingere cu prostituția urnelor electorale? Numirile ilegale făcute din 1926 până astăzi, pe care le discută noctambulii ministeriali nu cad în sarcina democrației țărăniste? Pe impiegații de mișcare, unguri, care la halta Grivița au precipitat un tren în prăpastia morții, cine i-a acreditat? Bugetivorul legilor făcute de actualul ministru de finanțe. D. Stan Vidrighin.

Spionii bulgari dela poșta centrală cine i-a adus în București? Nu cumva d. C. Anghelov omul de încredere al țărăniștilor? Un ministru care sfidează mișcarea tuturor categoriilor profesionale, cu o minciună pronunțată oficial, nu se demite ca orice delicvent al unui regim de stupidă îndobitocire?

Dar să trecem mai departe. Studenții reacționează împotriva satrapiei universitare și profesorii dela Drept din București, răspund cu amenințări de birjari, din care se desprinde categorica transformare a catedrei într'o moșie personală. Baricadați la adăpostul nepotismului, al favoritismului și al clicei politice, profesorii își îngădue să multiplice taxele pentru a mări veniturile personale, și să confecționeze regulamente secrete pentru odihna de apoi a impotenței intelectuale. Și peste toate aceste fapte care pronunță imperativul unei condamnări definitive: a instituțiilor măcinate de sterilități organice, a universității transformată în oficiu de plasare pentru mandarinatul intelectual, a partidelor politice înhămate la jugul electoral, a statului democratic inutil și periculos chiar, pentrucă întreține o permanentă stare de nemulțumire, peste această revoltă împotriva statului se ridică o forță organizată, o acțiune tenace și hotărîtă, concretizată într'o manifestație la mormântul Eroului Necunoscut. Câteva mii de oameni? Prea puțin. O minoritate organizată care i-a adunat pe aceștia fără ca totuși să-i cheme!

Și dincolo, peste baricadele faptelor reale o droaie de publiciști, de mici intelectuali care gânguresc formule seci și pedante, de sociologi îngâmfați și apocaliptici în detronările lor ideologice. Și toți fără deosebire parazitând statul ca funcțiuni lucrative. Iată pe stăpânitorii ideilor. Iată pe cârmacii ideologiilor. Boscorodind neputincioși în calculele lor de proxeneți ai faptelor.

Profesorii nu i-au văzut lângă ei, studenții nu le-au strâns mâna prietenește, mișcarea unei zile și a unei străzi dinamizată de legionarii faptelor reale nu le-a simțit lipsa. In zilele acelea s'au îndeletnicit cu studiul lacheismului, de aceea, după bunul sfat al maestrului lor I. I. Rousseau, le spunem: „lasciate e ideologia et studiate la zucaleria".

Nicolae Roșu

Națiunea împotriva Statului de import

de Vasile Marin

Semnele au apărut și lichidarea nu mai poate întârzia. Protestul cu răscolitor ecou în masse al profesorului Forțu, care a angajat spontan adeziunea masivă a corpurilor profesionale constituite, mișcarea cu largi și nebănuite resfrângeri a funcționarilor de stat, sortiți să fie sacrificați din nou, impresionanta demonstrație naționalistă a tineretului universitar, protejată de către biserica oficială însăși, greva lucrătorilor și mecanicilor dela calea ferată, toate la un loc nu alcătuesc decât un singur adevăr, acela că națiunea în toată componența ei, dincolo de interesele respective ale breslelor, a declarat războí Statului actual, Statului de import.

Aceasta e realitatea: națiunea română de totdeauna a declarat război Statului de niciodată. Și să fim bine înțeleși: dintru început la întrebarea legitimă dacă există un Stat românesc, vom răspunde neted nu! Există un soiu de Stat, cel actual, dar acesta nu aparține națiunei ci unor coterii cari nu au măcar meritul de a-l fi cucerit. Și nici n'a ființat vreodată un stat românesc.

Un stat se naște exact în momentul în care națiunea, luând cunoștință de forța ei, e coaptă de evenimente pentru a se integra sub forma juridică numită Stat. Ori Statul românesc trebuie creat abia acum, când națiunea s'a închegat într'o unitate perfectă, organică și indestructibilă și prin viața ei cea nouă e capabilă să-și dea, dinlăuntru și pe deasupra ei, un stat. Firesc și autentic.

Ca națiune existăm de mult; dela primele închegări volvodale. Această națiune, de structură agrar-pastorală, s'a perpetuat dealungul veacurilor într'o organizație primitivă, necreatoare de instituții proprii, ocrotită și păstrată, fără voința lor directă de către interesele respective, politice ori economice, ale statelor limitrofe, care ele, erau într'adevăr state. Pentrucă a existat un stat turcesc, un stat ungar, un stat polon și mai ales un stat moscovit, dar niciodată un stat românesc.

Ortodoxismul care a luat sub aripa lui de cloșcă și puiul națiunei române, prin esența lui însăși, legat și așezat pe o anumită idee de universalitate spirituală, era improriu creării unui stat. Dar era în măsură, precum a și dovedit-o să păstreze o națiune și a păstrat-o, după cum putem verifica istoric, național și ortodox împletindu-se în mod egal întru crearea fenomenului românesc. Atât numai.

Statul de import, Statul de azi, ni l-au inventat interesele economice și politice ale puterilor europene, cu sprijinul plătit ori sincer al cărvunarilor romantici dela 1821, al bonjuriștilor pașoptiști, aiuriți de bombastica frazei revoluționare și mai ales cu nelimitatul concurs al generației din pragul războiului așa zis de independență. Și așa s'a întâmplat că statul acesta, prematur și pernicios, n'a fost niciodată o realitate technică a națiunei românești celei adevărate, pentru simplu fapt că această națiune nu era în măsură să-și dea un stat decât la definitiva ei închegare, eveniment care trebue să se producă acum, în timpurile noastre, concluzie firească a războiului pentru unitatea națională.

Statul invenție, a rămas pe mai departe statul lor, al streinilor protectori—germani până la războiul cel mare, francezi după acela — și al instrumentelor din mâna acestor streini, politicianii români dela C. A. Rosetti, mason și semidoct, până la democratul tincturat cu iezuitism de o anumită extracție blajană, Iuliu Maniu.

Impotriva acestui stat, fără aderențe organice cu națiunea, artificial și parazitar, european, parlamentar și constituțional, creat de internaționala masonică a sec. XIX, se ridică azi ca un singur val națiunea întreagă, națiunea celor cari produc și muncesc, națiunea una singură și nu o clasă anumită. Pentrucă din fericire și în ciuda celor cari maimuțăresc marxismul în România, în procesul său de realizare, națiunea românească n'a cunoscut desvoltarea înlăuntrul ei a claselor cu interese antagonice.

Impotriva statului întreținut și cultivat prin zelul tuturor partidelor așa zise de guvernământ, reprezentate sau nu în Parlament — cazanul Satanei din care se pompează vieață în vinele statului de import — dela liberali la gogiști și dela lupiști la național-țărăniști, clici cointeresate și strâns legate pe deasupra deosebirilor aparente, se ridică azi națiunea, prin toate categoriile active dinlăuntrul ei și reclamă cu tărie un stat nou, un alt stat, al ei numai al ei. In care să nu aibă cuvânt nici dragomanii puterilor cari ne „ocrotesc" și ne „asistă", nici antreprenorii demagogiei electorale, vajnicii

(Continuare în pag. II-a)

Moment pre-revoluționar

de Ioan Victor Vojen

Este cu adevărat greu, aproape cu neputință, să te desfaci de moment și cu un singur salt al voinții să te svârli pe piedestalul „obiectivului" din înălțimea căruia să privești apoi cu un ochi rece și nepărtinitor frământările lumei în cari trăești și pe cari le simți și tu — ca și toți ceilalți — până în adânc!

Și este cu atât mai greu în clipa actuală pentru că astăzi toate cele cari până acum câtăva vreme erau curgeri liniștite și domoale se precipită în torente furioase și nestăpânite încercând să cuprindă totul, să dărâme totul și să-și croiască astfel o nouă matcă.

Fiecare dintre noi simte astăzi că trăește o viață de provizorat de tranziție, că întreaga așezare socială existentă stă pe cale să se prăbușească, că vechile cadre au devenit neîncăpătoare pentru forțele vii cari cer dreptul imperios la o viață nouă; fiecare își dă seama că trăește un moment de panică asemănător cu cel ce vestește furtuna.

In clipe de acestea rațiunea care a condus pe individ pe drumul bine știut — dispare, vechile discipline cari garantau altădată ordinea, se dovedesc neputincioase, iar massa dezorientată își caută scăparea prin orice mijloace nemai putând să judece și nemai fiind în stare să deosebească o cale bună de o alta periculoasă.

In clipe de acestea, de panică, un fapt divers poate deveni un eveniment social, un tribun-zeu popular și o manifestație de ordine naționalistă și pioasă prilej de sânge și ură!

In clipe de acestea forțele noui, considerate până atunci revoluționare și distrugătoare de ordine — sunt chemate să impună în locul vechii discipline neputincioase o altă ordine, izvorîtă din necesități și crescută organic din realități.

Și astăzi oricare dintre noi își dă seama că lupta între ordinea nouă — creatoare — și cea veche — agonizantă — a început.

A însemna însă conștiincios și nepărtinitor toate aceste semne ale vremii tale, iată greul. Și poate imposibilul.

Pentru că vremea zilelor noastre este mai grăbită chiar decât gândul. Totuș din haosul acesta multiplu de idei, svârcoliri și violențe se pot detașa câteva tendințe precise și ușor de controlat de oricare dintre noi, indiferent de convingerile sale politice sau de atitudinea sa spirituală. Tendințe politico-sociale economice și spirituale.

In primul rând — chiar din experiența zilelor din urmă — se lămurește un fapt. Ceeace agită astăzi massele, chiar agită astăzi massele, — nu mai sunt vechile idei și crezuri politice, vechile credințe optimiste în posibilitățile cutărui regim de guvernământ sau cutărui partid politic. Astăzi față de repetatele schimbări sau de trâmbițele programelor de guvernare majoritatea rămâne neinteresată și surdă pentru că mitul politicianismul salvator a decedat.

Numai asistăm în ziua de azi la manifestațiile impresionante de odinioară. Manifestații averescane, liberale, țărăniste. Massele numai sunt stimulate și organizate de crezurile politicei de partid. Sunt stăpânite de altceva: De nevoi. De necesitatea de-a mânca. De-a trăi. Ceeace apropie astăzi pe indivizi sunt interesele. Interesele economice în primul rând. Cei de aceeaș breaslă, din aceeaș categorie socială rup din prima clipă legătura colorată a partidului și se adună cu tovarășii de nevoi pentru că numai cu aceștia se înțeleg, numai în această unire mai au încredere. Asistăm astăzi la manifestațiile și întrunirile funcționarilor, patronilor, chiriașilor, proprietarilor, profesorilor așa cum altă dată asistam la manifestațiile partidelor. Și aceste organizații nu cer puterea, cer numai dreptul la viață. Și nevoile și le arată prin vorbă și scris dar și le arată și prin fapta atunci când foamea sugrumă. Devine — în fața neputinței statului — forță ostilă și revoluționară.

Că statul este neputincios numai este necesar de demonstrat fiindcă se vede. Forțele celor cu interese comune cresc tot mai mult și devin tot mai periculoase. Statul este neputincios pentru că se găsește în fața neprevăzutului. Pentru că n'a calculat nici odată că va avea de-a face cu grupuri. Statul actual este organizat și există ca să satisfacă pe individ. Scopul său și însăși sensul existenței sale este omul izolat. In vederea acestui scop sunt făcute legile, sunt create toate instituțiile.

Iată însă că individul se integrează și cere altceva decât libertate și siguranța proprietății. Adică cere tocmai ceeace statul așa cum este astăzi organizat nu-i poate

(Continuare în pag. II-a)

Moment pre-revoluționar

— Continuare din pag. 1 —

da pentru simplul motiv că misiunea sa este alta. Sau a rămas alta. Dar vremurile s'au schimbat și realitățile sociale de asemenea. Și în totdeauna tot ele au învins până la urmă.

Statul democrat încearcă să le înăbușe pentru că însăși existența lor îi fac misiunea sa imposibilă de împlinit. Aceste forțe se organizează atunci contra sa. Se pregătesc de luptă. Acesta este momentul ce trăim. Momentul pre-revoluționar.

S'ar putea argumenta de vre-un susținător încă îndârjit al actualului stat democratic că cele scris mai sus se aplică numai clasei burgheze care în definitiv nu contează prea mult fiindcă este — în comparație cu marea massă a populației dela sate — minoritară.

Intr'adevăr în pătura țărănească conflictul între stat și grupul legat economic ia un alt aspect. Să-l schițăm sumar. Concluziile vor fi aceleași.

Democrația cu formele sale de organizare a fost pentru massa noastră o marfă de import. In al doilea rând prin însăși esența ei a rămas indiferentă față de vechile forme de organizare (Bine înțeles atâta timp cât acestea nu veneau în conflict cu ordinea prestabilită de formulele venite plocon din Ocident!) Satul a păstrat — recunoscut toți cei ce s'au ocupat cu sociologia la noi — vechiul sistem de organizare moștenit din bătrâni. Alături de primarul și consiliul comunal ales prin politică a rămas — sfatul, iar în contra sistemul de muncă individual — cooperația. Cu numirile ei diferite după variante și regiuni: de-a valmașia, etc.

Există deci un conflict în stare latentă și la sat. Intre formele legale de organizare și cele existente. Intre democrația internaționalistă și autohnismul local. Intre formula stearpă și viața existentă.

Dar există și un alt conflict acesta evident și deseori prilejuitor de violențe și revolte. Clasa țărănească este o clasă muncitoare. Ar trebui pentrucă muncește să-și aibă și dreptul de-a trăi viața care-i place. Care-i trebue mai precis. Astăzi clasa țărănească este numai formal și neînțelegător reprezintată. Deaceia e veșnic nemulțumită și murmură.

S'au se revoltă când statul trece printr'o criză de autoritate și posibilitățile de reprimare sunt nesigure. Așa se întâmplă poate în curând autoritatea, având astăzi prea mulți dușmani care-i sapă temelia.

Posibilitățile actualei organizații în fața acestor realități? Nici una! Procesul este acelaș ca cel descris mai sus. Grupul de interese profesionale este înlocuit cu grupul de interese locale. Statul ca să-și poată întreține astăzi imensul său aparat administrativ apasă tot mai greu asupra producătorului. Conflictul se accentuiază pentru că producția agricolă nu-și poate găsi din multiple motive — externe și interne — posibilități de desfacere echitabilă. Demagogia politicianismului încurajează apoi gândul revoltei. Și poate se și bizue pe izbucnirea ei cu credința că o va canaliza în folosul său. Calcul profund eronat fiindcă grupurile legate atât de strâns nu se pot integra într'un sistem în care individul e scop. Ele cer o altă organizație, alt sistem politic în compunerea căruia ele să conteze și chiar să decidă. De aceea se pregătesc, își clarifică conștiința existenței lor și definesc astfel și ele momentul pre-revoluționar. Alăturî cu celelalte forțe pe cari le vom analiza într'un număr viitor.

IOAN VICTOR VOJEN

Joc de atitudini

Ne-au fost dragi întotdeauna oamenii inteligenți. Și i-am prețuit și mai mult când au fost și de caracter. Pentrucă, pentru noi care avem un crez, bun rău cum e, e al nostru, nu e deajuns să știi scrie frumos, ci mai ales să crezi în scrisul tău care să fie întotdeauna imagina fidelă a credințelor tale cari să nu oscileze dela o zi la alta.

Am fi vrut să nu ne mai ocupăm de unii foști prieteni dela *Dreapta*, pentrucă ne place să respectăm amintirea unor oameni în sufletul și în caracterul cărora, am crezut.

Dar iată că ultimul număr al *Dreptei* iar ne atacă, și de această dată aduce în discuție și organizația Gărzii de Fier.

Pentru respectarea adevărului ne vom spune și noi cuvântul.

Iată cum stau lucrurile.

D. Efitimie Horescu a redactat acum un an ziarul *Dreapta*, condus de președintele centrului studențesc București. Cu el au venit și alți oameni, cari au fost primiți în casa studenților pentrucă păreau că se integrează ideologiei studențești.

La un moment dat, când numai apărea *Dreapta*, sub prima ei formă, prieteni de-ai noștri au invitat pe sus zisul domn să *colaboreze* la o publicație cu caracter naționalist pentrucă socoteau că d. Horescu are aceleași credințe ca și atunci când scria la *Dreapta* studențească.

Dar s'au înșelat.

D. Horescu a venit, a ascultat, a promis și pe urmă a găsit de cuviință să-și însușească toată inițiativa la care fusese chemat numai să colaboreze și inducând în eroare buna credință a unor oameni — înțelegi cari oameni, d-le Horescu ! Nu ? — a scos din nou *Dreapta*.

Dar acest joc de atitudini a continuat. D. Horescu a uzurpat titlul gezetei studențești, care aparține C. S. B., înscriindu-l la tribunal pe numele său.

Dacă nici această atitudine nu e condamnabilă și nu l-a făcut pe d. Horescu cel puțin să tacă, atunci noi numai avem de spus nimic.

Am dori numai ca cel puțin de acum înainte să nu ne mai înșelăm în prietenie, așa cum ne-am înșelat acum.

* * *

Induioșat, probabil de ineficacitatea „acțiunei" „Dreptei", d. Oct. Neamțu, propune un front comun al naționalismului.

Toate bune, dar am dori să știm în numele cărui naționalism vorbește d. Neamțu.

Ce reprezintă d-sa?

Și „Dreapta"?

Nu cumva vorbește în numele naționalismului... Lojei Naționale?

Simplă întrebare.

ȘT. C. I.

...va Statului de import

— ... din pagina 1 —

ordinea firească a lucrurilor, atunci când intervine pentru extirparea anarhiei de sus. Și, tocmai apărarea așa zisei ordine, de către coteria anarhică, este un act de revoltă care trebue sancționat neîntârziat de către națiune.

Generația noastră, strânsă în jurul acelora cari au înscris pe drapelul lor fapta și jertfa, nu-și poate precupeți tributul, dacă vrea să-și merite existența. Pentrucă atâta valoare i se poate presupune cuiva, câtă înălțime atinge idealul pe care-l nutrește. Cât mai neîntârziat ea va trebui să-și transforme crezul în faptă. Cu siguranța deplină a izbândei, înapoia ei stând gata să o sprijine, națiunea întreagă.

Vasile Marin

2 II 933

Preotul Georgescu-Edineți

Duhovnicul studenților, preotul N. Georgescu-Edineț, în lupta pentru cruce dela Parcul Carol, a căzut lovit de forțele masonice ale autorității.

Sacrilegiul înfăptuit atunci, împotriva crucei și a unui servitor al lui Dumnezeu nu poate decât să întărească credința celor cari pentru o clipă au fost învinși și nu au crezut în triumful crucii.

Prin biserica studențească și prin atitudinea eroică și creștinească a pr. N. Georgescu-Edineț, studențimea creștină ca și lumea creștină are multe de învățat.

...aramureșului

6000 de proprietari rurali, stăpânind între 30—100 jugăre cadastrale, 4000 sunt evreii; iar dintre marii proprietari peste 100 de jugăre, 80% din proprietatea rurală aparține tot evreilor.

Cu pădurile povestea se repetă. Astăzi evreii stăpânesc 80% din marea proprietate și 67% din mica proprietate. Lemnul, și pășunile sunt în mâna iudaică. Țăranul este astfel deposedat de ceeace știe că e...

Când întrebi pe cineva de prin părțile locului, pe cine a întâlnit pe drum, îți va răspunde liniștit:

— Un zăd și un om.

Adică un evreu și un creștin, un țăran !

Literatura populară e plină de asemenea exemple. Spiritul popular a căutat cel puțin să ridiculizeze pe evrei.

Dacă politica de indiferentism...

Națiunea împotri...

Tragedia M...

prezintă un câştig de lei 60.000.000.

vom cerceta apoi gestiunea ... 244.866.000 lei.

incorectă a conducătorilor ... Anul 1927 aduce şi el o pierdere ... de 89.749.000

largă măsură de ... lei. Cu ajutorul „amelioră-

statului român şi ... rii" (termen întrebuinţat

politici de ... conducătorii băncii) Blank, bilanţul prezintă

un câştig de 54.000.000 lei.

Diferenţa ... decât ... de 135.000.000

mai mare

Mihail Polihroniade

[redacted]

Programul muzical al postului de emisiune radiofonică din Bucureşti este ... cu totul ... „Cântece de ... şi ... ungureşti, ca şi când n'am avea destul instrumentişti ... români ... ar merita să câştige o pâine. Nu credem ... Jora, directorul programelor muzicale ... ce ... Bucureşti ... ca atare în România?

* * *

De aceia nu rămâne decât o ...

... cercetând amănuntele, ... ţiile a autorităţilor româneşti? Şi ce rămâne din toate plângerile ungureşti în străinătate — în faţa acestei realităţi exprimată prin cifre incontestabile? Fiindcă numai intrările ... ziare din Ungaria de a fi introduse pe teritoriul românesc nu poate justifica această cifră exagerată, care rămâne tot aşa de elocventă, chiar dacă din totalul amintit scădem publicaţiile ... şi ... minorităţii jidoveşti din Ardeal, apărute tot în limba maghiară. O altă explicaţie ... cea a înmulţirii publicaţiilor de toate felurile după războiu, nu poate fi nici ea cu totul valabilă, fiindcă de pildă publicaţiile româneşti din acelaşi regiune sunt acum mai puţine decât înainte de războiu, cititorii preferând marile ziare bucureştene.

Am putea trece în revistă toate „afacerile" mici şi mari care au pasionat opinia noastră publică în ultimii ani.

Cum însă mai toate sunt cunoscute, ne vom mărgini să expunem — fără ... fără indignări — pe cea mai formidabilă, cea mai scandaloasă şi cea mai compromiţătoare pentru majoritatea oamenilor noştri politici.

AFACEREA BLANK

In a doua jumătate a lunei Octombrie 1931 cea mai veche ... dintre casele bancare româneşti, Banca Marmorosch, Blank & Co., ... iniţiaţii ştiau de mult că Banca Blank nu ... marelui public, asupra mulţimii de deponenţi care-şi pierdeau ... căderea băncii făcu impresia unei lovituri de trăsnet.

... în prăbuşire, guvernatorul ...

Banca Blank a jucat un atât de mare rol în desvoltarea ... României mici, datorită în bună parte prudenţei, abilităţii şi spiritului de om de afaceri al conducătorului ei, Mauriciu Blank. Mauriciu Blank, tip specific de bancher evreu de modă veche, a ştiut să transforme zarafia în bancă. Dar vârsta l-a silit să joace un rol din ce în ce mai mic în conducerea băncii, care a început a fi preluată — încă înainte de războiu — de fiul său, Aristide Blank.

Noul conducător era tip de bancher evreu de modă nouă, conştient de puterea banului

ISTORIC SAU ÎNTRE MAURICIU ŞI ARISTIDE

In acest răstimp ...

... atâtea surse de venituri ... capitalişti dar şi pentru ... nanţi.

... sprijinul ... vom sfârşi ... care aveau interesul să ... iute din răspunderi ... ... falimentul, cu riscul de a ... desorganiza total finanţele statului român.

Pierderea cea ... o suportă Banca Bl... 1930. Se realizează ... 000.000. Evident, în bi... lanţul „ameliorat" figurează un câştig de 60 ... Adică iarăşi o mică di... ferenţă de 150 milioane.

Rezumând, între 192... 1930 Banca Blank pierde ... real 1.300.000.000 lei.

SCHIMBAREA DOMNILOR

... Intr'un ar... ... din Adevărul ...

Intre „homo-economicus" şi „zoon-politicon"

...e Economia politică din — data apariţiei faimosu- „Traité d'économie politi- al cărui subtitlu foarte ficativ era „ou simple ex- on de la manière dont se nt, se distribuent et se nment les richesses" — şi mia politică a zilelor noa- este o diferenţă, care nu nimănui.

...timpul când la altarul ti- ştiinţe oficiau marii clerici B. Say, Ricardo şi Malthus, mase o concepţie olimpiană „ştiinţa bogăţiilor". Ea inţa legilor inflexibile cari nează bogăţiile", un fel dică socială comparabilă, necesitatea legilor sale, fi- lui Newton. Exista şi aci tru de gravitate, o „causa um", punctul de plecare ecticei ordinei economice: teresul individual al lui economicus". Toate prin- fundamentale cari au fă- ndoarea şi cari determină nţa economiei clasice, li- a producţiei, libertatea ului, etc., derivă prin de- strictă din principiul e- mai sus.

...rnată de legile interesu- dividual, ordinea econo- ăpa oricărei voinţe umane ătoare şi raţionale. „Il va da se" era formula are, care revela o în- metafizică, metafizica le- atura'e, dacă ne este în- asociaţia acestor ter- ar economistul, gelos de le savant, nu-şi recunoş- drept decât de a constata serie fenomenele econo- i totuş el nu se comporta eritabil savant căci nu-şi mentalitatea omului de or. Intr'adevăr, nu trebuie n că omul a ştiut din impurile să stăpânească după provizoratul supu- ndiţionate. După ce a cu- legea gravitaţiei univer- sale, omul nu şi-a interzis, prin- tr'un categorie „non possumus" reluarea eroicei aventuri a lui Icar. Pretutindeni în toate do- meniile, omul reuşeşte să conci- lieze imperativul „legilor natu- rale" cu propriile sale scopuri. Şi în aceasta stă progresul.

Economia politică a asistat în tot lungul secolului al XIX-a la acele deconcertante sgudui- turi, numite crize, mărginindu-se să le înregistreze să le descrie şi uneori să le explice fără a se sinchisi de remedii. Dimpotrivă, impasibilă în turnul său de ivo- riu, a dovedit un zel fanatic în apologia infailibilităţii legilor sa- le. Incercarea de a suprima cri- zele, efect fatal al legilor econo- mice, era asimilată nebuniei de a opri trăsnetul.

Spectacolul lumii din epoca eroică a economiei politice era un joc al paradoxelor: această lume părea condamnată a se îm- bogăţi fără răgaz şi a ispăşi tor- turant îmbogăţirea, întocmai ca sălbatecul vânător biblic Nem- rod care, condamnat să vâneze etern, vede vechea-i plăcere transformată în supliciu. Din a- cest timp datează celebra frază a lui Droz, care arată în cuvinte sesizante paradoxul economiei clasice. „Cetind anumiţi econo- mişti „spune el ai crede că bu- nurile nu-s făcute pentru oameni, ci că oamenii sunt făcuţi pentru bunuri".

Când „Noile principii de Eco- nomie politică" (1819) a lui Sis- mondi, atribui economiei poli- tice sarcina de a veghea la feri- cirea speţei umane, clericii doc- trinei ortodoxe se grăbiră să-l excomunice pe autor din „Con- ciliul" lor ca pe un eretic. Căci a atribui economiei politice un atare scop însemna să ridici un baraj în calea crizelor şi deci să te atingi de principiile sacro- sancte ale „Ştiinţei".

Sismondi nega toate virtuţile mirifice ale interesului indivi- dual, atacând astfel cheia de boltă a edificiului clasic. Glasul său, urmat de glasul discipolilor direcţi sau indirecţi, a hotărît gu- vernele să iasă din rezervă, din cercul strimt al politicei pure Smitheane, şi să se angajeze în- tr'o politică socială, care a câşti- gat din ce în ce mai mult teren, dela primele legi sociale asupra condiţiilor muncii în mine şi uzine până la politica larg so- cială privitoare la şomaj sau, dacă vreţi, până la politica eco- nomică a U. R. S. S.-ului ori a Italiei fasciste.

In aceste două ţări mai ales, noţiunea de proprietate indivi- duală, concepută în sens roman şi napoleonean ca „jus utendi, fruendi et abutendi", a pierdut mult din realitatea sa. In U. R. S. S. ea este de drept abolită, iar în Italia fascistă este definită ca o funcţiune socială. (Proprieta- tea obligă pe proprietar să o va- lorifice la maximum de randa- ment social). Şi dacă ţii seama că proprietatea individuală este receptacolul interesului perso- nal, iţi poţi imagina progresul înscris de realitatea economică pe această linie.

Nu avem intenţia de a face in- ventarul tuturor concesiunilor consimţite acestei tendinţe de că- tre economia politică dar e dea- juns să treci în revistă toate in- tervenţiile statului în viaţa eco- nomică, e deajuns să ceteşti or- dinea de zi a oricărui parlament civilizat, pentru a recunoaşte împreună cu D-rul Wilhelm Zie- gler că „nu mai există astăzi o politică pură după cum nu mai există nici o economie pură după pretenţia doctrinei liberale.

Există în schimb o economie politică şi o politică economică (Wirtschaftliche Politik und poli- tische Wirtschaft), cari se pă- trund continu".

Trebuie să remarcăm că acea- stă politică intervenţionistă s'a accentuat mai mult după crize cari s'au succedat cu o periodi- citate aproape siderală în tot cursul sec. XIX până în pragul marelui războiu (1825, 1836, 1847, 1857, 1866, 1875 1882 1890, 1900, 1907). Ea se legitima prin prin- cipiul solidarităţii sociale, care reclama solidaritatea în mizerie. Din nenorocire, se ignora prin- cipiul solidarităţii economice, nu exista conştiinţa solidarităţii fac- torilor economici conştiinţă care ar fi prevenit crizele.

Politica intervenţionistă din a- cest timp — o regăsim încă şi astăzi — era mai mult curativă decât preventivă, având un ca- racter sporadic şi fiind imagi- nată sub presiunea evenimente- lor, de aci şi ofensiva critică a Economiştilor. Se spunea atunci — aceste glasuri n'au amuţit încă — intervenţia statului nu face decât să temporizeze li- chidarea crizei, care ar trebui să se facă mecanic prin elimina- rea din organismul economic a elementelor putrede. Trebuia lăsată liberă cascada falimente- lor, hemoragia capitalurilor şi efflorescenţa mizeriei, pentrucă sunt consecinţa legilor econo- mice inexorabile. Şi se pare că de astădată Economiştii grăiau just, căci, după cum nu poţi evita explozia, după ce ai pus laolaltă componentele melinitei tot ast- fel nu se poate înlătura criza după ce ai lăsat câmp liber ac- ţiunii legilor economice. Nu se poate împiedeca degringolada preţurilor cu toate consecinţele ei dezastroase, după ce s'a lăsat liberă producţia titanică a măr- furilor.

Dar această constatare nu jus- tifică însăş existenţa crizei. Din contră, ea arată cât de profund şi inevitabil este dezastrul unui sistem economic bazat exclusiv pe interesul personal şi cât de necesară este o reacţiune.

ALEXANDRU CONSTANT

Iar salariile

De doi ani încoace sărbătorile Crăciunului au devenit un ade- vărat vis urât pentru funcţio- narii români.

Reducerea salariilor se anunţă în preajma sărbătorilor şi se face simţită imediat după anul nou.

E anunţată regulat ca o curbă de sacrificiu temporară iar func- ţionarii sunt îndemnaţi să dea dovadă de simţ al datoriei, de iubire de patrie, de devotament faţă de Coroană, etc., etc. şi să accepte fără cârtire amputarea retribuţiilor pe care le primesc.

Mărturisim că am considerat întotdeauna reducerea salariilor ca un expedient comod şi mes- chin al politicianilor care ne-au dus la ruină.

A crede că printr'o cârpăceală de 200—300 de milioane pui ca- păt dezechilibrului bugetar, a crede că prin reducerea la mi- zerie a salariaţilor statului re- zolvi criza gravă prin care trece statul românesc ni se pare un non sens.

Statul nostru nu suferă de un dezechilibru bugetar trecător ci de o boală mortală.

E ros de venalitate, de fraude, de rutină, de cangrenă morală.

In clipa când guvernul vine cu o a treia reducere a salariilor în fiecare minister afacerile se fac ca şi înainte cumularzii cu cinci, şase, şapte funcţiuni huzuresc ca şi înainte, gazetele de şantaj continuă să sugă din fondurile budgetare ca şi înainte.

Incepând din acest număr vom arăta ce a însemnat afacerea Blank în momentul în care s'au redus — în 1930 şi în 1931 — salariile.

Dar ea n'a fost şi nu este unică!

Statul românesc de astăzi este un imens putregai care trebue distrus dacă nu vrem ca naţiu- nea să se sufoce.

Când între 1929—1932, 46.000 de partizani politiei au putut fi plasaţi în slujbe, reducerea sa- lariilor este o neruşinare

Deaceia astăzi se impune stâr- pirea venalităţii, epurarea admi- nistraţiei de partizanii cumu- larzi sfârşitul fraudelor, secarea subvenţiilor, asanarea morală nu reducerea salariilor.

...onomia politică, funcţie socială

de Vasile Matei

...ice tratat de „econo- ...itică" se mărturiseşte ...ele acestei discipline ...rea fericit ales, deoa- ... corespunde în mod ... şi fără ambiguitate ...ui cu care se ocupă. ...e preciziune a actu- ...tare civilă în privinţa ... cu care a fost bote- ...ească ştiinţă îşi găse- ...spondenţă şi în gre- ...erminare a obiectului ...iu, cu care au crezut ...iştii de acum 150 ani ...e să se ocupe aceas- ... disciplină ştiinţifică. ... economiei politice ... că ar fi studierea ...rii şi consumării bu- ... (circulaţia bunurilor ... o etapă în procesul ...rii lor). Această de- ...re a aşa de strâmtă ...ormează numai un ... mic capitol dintr'o ...tă economie politică. ... asocierea acestor ...vinte o sugerează i- ... Sfera de studiu a ...disciplinei e mult mai ... preocupările sale ...lt mai grele şi mai ...e: în actuala orga- ... a societăţilor ome- ... înţeleg pe cele cari ...t să formeze state ...dente politiceşte, — ...torii lor trebue să ... instrument de studiu ...ţiune cari să le per- ...cunoaşte în fiecare ... necesităţile societă- ...re o conduc şi să le ... acelaş timp cum pot ...făcute prin munca ... societăţi.

...mia politică este o ...dar o ştiinţă pur u- ... care trebue să răs- ...n fiecare clipă la o ...ă de gospodărie a ... de tot felul, dela ce- ...nici — hrană şi îm- ...nte — până la cele ...lte preocupări spiri- ...

...ice economia politică ...a studierea modului ... produc şi se consu- mă bunurile în societatea o- menească. Inseamnă a te o- pri numai la mijloacele de cari trebue să te slujeşti şi a pierde cu totul din vedere scopul.

După câte ştiu nimeni n'a afirmat că medicina e ştiin- ţa care se ocupă cu studie- rea modului cum maladiile omeneşti, fenomene naturale ca şi producerea şi consuma- rea bunurilor, se produc şi evoluiază.

Medicina, ale cărei preo- cupări pur teoretice cred că sunt la un nivel tot aşa de ridicat ca şi cele ale econo- miei politice — o va recu- noaşte oricine — niciodată n'a spus prin glasul nici unui medic că rostul ei e să se în- chidă într'un turn de ivoriu şi de acolo să privească im- pasibilă la suferinţele ome- neşti. Medicina a descoperit şi ea „legi" fiziologice şi bio- logice, fatale şi inexorabile ca orice lege naturală, dar n'a căzut în extaz înaintea lor şi nu a încrucişat braţele declarându-se neputincioasă. Prin studiu şi muncă perse- verente s'a ajuns ca medi- cina, şi mai ales ramura sa chirurgia, să facă adevărate minuni în prevenirea şi com- baterea maladiilor. Această ştiinţă nu se simte de loc re- dusă ca importanţă şi valoa- re prin faptul că e pusă în slujba unui scop pur utilitar: menţinerea sănătăţii şi deci a vieţii celor mai umili ca şi celor mai valoroşi dintre membrii societăţii.

Deci, economia şi econo- miştii să lase la o parte spe- culaţiunile metafizice asu- pra diferitelor concepte pe cari tot ei le-au pus în circu- laţie — valoare, rentă, jus- tul preţ, etc., — şi să privea- scă această disciplină din- tr'un punct de vedere şi mai înalt şi mai fecund: econo- miştii trebue să găsească mijloacele cari să asigure so- cietăţii din care fac parte — nu unei utopii creiată din impotenţă spirituală — o e- xistenţă materială cari să-i dea o satisfacţie cât mai de- plină şi să înlesnească un continuu progres.

Numele de economie poli- tică îl primim şi îi dăm ade- văratul său înţeles: econo- micul în slujba politicului, a- dică în slujba intereselor reale ale întregei colectivi- tăţi.

Privită mai de aproape a- ceastă limitare a obiectului economiei politice se explică suficient prin arătarea mo- mentului când a luat naştere ca disciplină de bine stătă- toare. Născută în timpul când capitalismul — formă de organizare optimă a so- cietăţii în vederea producerii de bunuri — cucerea victo- rios cele mai recalcitrante state, — economia a fost pu- să şi ea în slujba intereselor capitaliştilor. Nu aşa cum înţelege vulgul nostru a fi în slujba cuiva, ci prin acea interdependenţă de atitudi- ne spirituală care se stabi- leşte într'un moment istoric oarecare, între preocupările înrudite ale spiritului uman. Capitalismul avea nevoe de dărîmarea tuturor rezisten- ţelor cari se opuneau expan- siunii sale care tindea la în- globarea tuturor manifestă- rilor sociale în acelaş sistem: producerea cât mai nestăvi- lită. Conducătorii politici prin legile cari le-au elaborat în apărarea şi promovarea capitalismului au dus la a- servirea claselor muncitoare în folosul celor deţinătoare a mijloacelor de producţiu- ne, maşini şi credit. Econo- mia politică la rândul său a exaltat rolul întreprinzăto- rului şi al capitalului în pro- ducerea bunurilor, şi a argu- mentat cu un lux impresio- nant de ingeniozitate şi ta- lent că partea de bunuri care revine întreprinzătorului şi capitalismului nu trebue mă- surată şi cu cea care e lăsa- tă muncitorului.

In felul acesta s'a putut forma o mentalitate greşită dar foarte răspândită că ros- tul activităţii unei colectivi- tăţi e de a produce cât mai bunuri răspund în modul cel mai fericit la satisfacerea nevoilor marei mulţimi şi da- că aceste bunuri asigură o viaţă mai bună şi mai damnă omenirii, nu erau preocupări de primul ordin al economiş- tilor.

Din cauza acestei optici deformante am ajuns a privi ca o mare calamitate de or- din naţional şi social că sunt „capitaluri neproductive", capitaluri ce nu-şi mai găsesc remuneratia banditească cu care se obişnuiseră, dar ne lasă reci faptul că milioane de oameni valizi şi muncitori stau cu braţele încrucişate, cu stomacul gol şi cu mintea rătăcită în lipsa unei activi- tăţi care să le asigure şi lor un randament tot aşa de preţios pentru societate ca şi renta capitalului. Abera- ţiile de felul acesta nu pot de cât să pună cât mai mult în lumină greşitul teren ideolo- gic pe care se găseşte econo- mia capitalistă!

Ca orice disciplină ome- nească şi economia politică nu poate ajunge la realiza- rea scopului său decât prin singura metodă valabilă în toate ştiinţele: aceea apro- ximatiilor succesive. De la preocupări parţiale, dela sco- puri limitate şi ea îşi lărgeş- te din ce în ce câmpul preo- cupărilor şi îmbrăţişează scopuri din ce în ce mai grandioase.

Necesităţii spiritului ome- nesc de a cuprinde cât mai mult sub lumina înţelegerii sale şi de a stăpâni cât mai temeinic forţele naturii, in- clusiv şi omul deci, economia nu se poate sustrage vrând să rămână o disciplină ana- cronică. După cum alchimia a ajuns la faza de „chimie ştiinţifică" o disciplină obiec tivă şi fecundă, după cum vrăjitoria şi empirismul au dus la medicină, ştiinţă de- plină şi artă prestigioasă, du- pă cum metafizica teoreme- lor şi a abstracţiunilor a a- juns să fie analiza matema- tică a timpurilor moderne instrument de cercetare din cele mai puternice, după cum tehnica rudimentară a vechilor meseriaşi a ajuns la perfecţiunea uimitoare a procedeelor ştiinţifice moder- ne, tot aşa şi economia va trece dela o disciplină de observaţie şi de expunere la una de creare: coordonarea activităţii membrilor unei colectivităţi pentru a realiza un continu echilibru între bunuri şi necesităţi şi a pro- mova un continu progres.

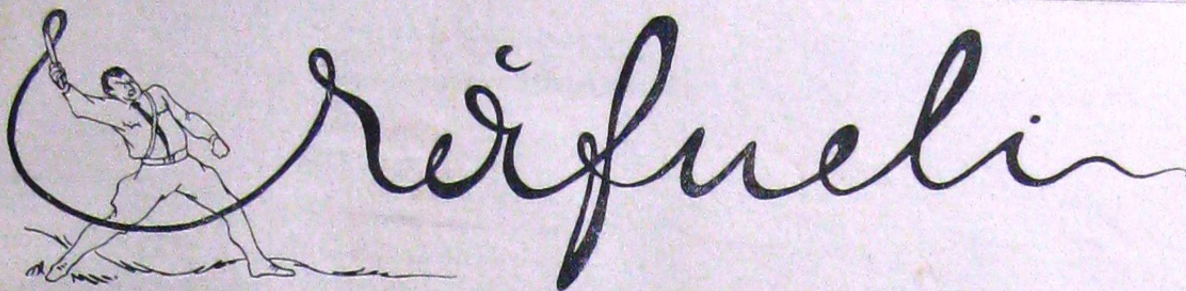
De aceea lupta celor cari se opun zadarnic lărgirii mij- loacelor şi scopurilor pe care le va avea economia politică într'o societate organizată şi disciplinată de nevoile reale şi permanente ale geniului uman, e tot aşa de absurdă ca a aceluia care ar căuta să convingă omenirea a se întoarce la viaţa „naturală şi liberă" a cavernelor.

VASILE MATEI

Vremea de apoi..

La Naţional, a venit vremea de apoi! De dimineaţ până noaptea — zarvă, scandal, urlet, strigăte! Se desfundă toate magaziile, toate pivniţele, toate depozitele. Tot ce are Naţionalul recuzită adunat din zeci şi zeci de ani şi din sute şi sute de piese, toate costumele, toate căştile, toate coifurile, toate săbiile, statuile, odăjdiile, buzduganele toate au fost scoase la lumină şi vopsite, lustruite, frecate. Si toţi actorii cari există, toţi joacă. Şi tot nu e de ajuns. Concursul celeilalte surori întru subvenţie — Opera — e necesar! Căci se joacă o piesă de d. Victor Eftimiu! O piesă monumentală! Ceva cu Bulgari, cu Huni, cu istorie, cu apostoli, urlete, surle, morţi, otravă, viol.... Insfârşit ceva nemai văzut, ceva cum numai marea „Casă Eftimiu" poate furniza! Şi pe scenă! Ce-o să fie pe scenă! Regimente de figuranţi!

Dar in sală ce-o să fie? In sală. — Ei! în sală nu se ştie precis. La staluri şi loji nu se ştie chiar de loc. Numai la galerie se ştie! Tot figuraţie! Şi tot aşa de bine disciplinată! La comandă!!!

LUPTA PETRU CRUCE

de Mihail Stelescu

Ziua de 24 Ianuarie, incepând cu acest an 1933, va rămâne in istoria ţării cu o dublă insemnătate: acea de aniversare a unirei şi acea de inceputul luptei creştinătăţii in contra antiriştilor şi ateismului din ce in ce mai ameninţător care cuprinde vieaţa noastră de stat sub influenţa masoneriei naţionale sau internaţionale.

Incidentele dela Parcul Carol nu trebuie privite ca o simplă busculadă publică intre forţa poliţienească hotărîtă de a menţine ordinea şi massa publicului, căutând desordinea. Ele nu pot fi privite nici prin prisma intenţionat desvoltată in presă că agenţi tulburători au cauzat măcelul.

Salvelor de foc in plin şi in aer dela Parcul Carol trebueşte să li se caute ecou intr'un consiliu de miniştri de sub inalt patronaj ce avusese loc câteva zile inainte. La acest consiliu de miniştri luase parte şi I. P. S. S. Patriarhul. Şi s'a spus capului Bisericii cre.tine române că dacă va indrăzni să se aşeze in fruntea procesiunei pentru cruce, mitralierele vor trage chiar şi in el.

Anumiţi cavaleri cu nume răsunătoare din evul mediu trimeşi ai nu ştiu cărui ordin, convenţiuni secrete intre Liga Naţiunilor şi statul nostru şi influenţe străine de guvern pe lângă Capul statului au cauzat rezistenţa păgână a autorităţilor, slugi plecate tuturor veneticilor de neam şi credinţă.

Preoţii ameninţaţi că vor fi scoşi din buget dacă se vor ralia procesiunei pentru cruce. Iar inainte de bătălia dela Parcul Carol cu o zi, soldele de echipare neplătite de luni de zile achitate imediat şi la punct, şi promisiunea solemnă tuturor ofiţerilor că după manifestaţie, după infringerea ei, achitarea restanţelor.

Unde sunt atunci motivele cabalistice inventate de pe banca ministerială ?

Ce poate răspunde la aceste toate pregătiri de crimă premeditată in contra populaţiunii creştine, tuciuriul subsecretar de stat care agită drept dovadă a măsurilor luate o ghioagă desgropată din cripta lui Dragoş Vodă, rodul imaginaţiei bolnave şi imbecile a siguranţei noastre de stat.

S'a mers până acolo in discuţiunile avute in jurul crucii incât să se creadă de prisos şi crucea de pe stema ţării.

Dar ce cred oare păgânii ?

Dar ce cred oare aceşti avortoni ai alcovurilor concubine, aceşti viermi ai organismului nostru creştin, că lupta pentru cruce s'a oprit aici ?

Sus la Parcul Carol doarme somnul de veci reprezentantul ostaşilor români creştini sacrificaţi pentru un ideal de unitate naţională şi sufletească

Acela reprezintă suflarea întreagă a creştinătăţii de pe aceste plaiuri româneşti.

Lupta pentru cruce nu insemnează numai depunerea unei cruci la căpătâiul lui, mort bătut de soartă, lupta aceasta insemnează depunerea definitivă a crucii pe frontiscipiul statului român.

Când tronuri şi Biserici se dărimă haotic in gura căscată a revoluţiunilor masone, când fiii Iudei şi servii lor caută să dărime, peste tot, cu mistrille, lumea creştină pentru a introna desfriul, să ştie mercenarii lor din ţara aceasta că nu cu mitraliere şi nici cu tunuri şi nici cu vreo armă care există in lume, vom putea fi opriţi in lupta noastră pentru creştinarea, pentru moralizarea şi pentru ridicarea acestei ţări.

Iar ofiţerii şi armata, care se crede că sunt mercenari in mâna bunului plac personal ai diverşilor stăpâni ai acestei ţări, să se ştie că văd şi ei umilinţa in care caută să fie puşi; şi dacă astăzi luptă pentru apărarea legalităţii, când această aşa zisă legalitate le va ordona lupta in contra crucii, să nu li se pară curios celor ce ordonă când vor vedea săbiile şi baionetele intoarse contra lor. Contra lor, acelora care cu ris satanic sapă la temelia instituţiilor noastre sfinte strămoşeşti.

Suferinţa şi greutăţile aparente sunt trecătoare.

Biruinţa, triumful final acela rămâne.

Onoare celor care au inceput lupta.

Onoare lor, căci au prins de veste unde este putregaiul.

Cinste lor, deoarece ţinta lor este moralizarea acestei ţări şi dacă au inceput cu lupta pentru cruce, cu ea vor invinge sigur

Onoare iarăşi, tuturor acelor ce s'au raliat acestei lupte.

Cinste poporului creştin român care dela un capăt la celălalt al ţării a făcut zid şi va sta de veghe până la urmă.

De acum lupta este inceputâ. Cine va fi mai tare va invinge şi fără doar şi poate că cei care vor suferi mai mult acela vor invinge. Deci incepeţi domnilor: arestări, schingiuiri, disolvări, pentru ca la urmă când vă veţi crede puternici şi stăpâni, in credinţa că a-ţi doborit crucea şi lupta pentru ea, atunci să vă prăbuşiţi in intunericul pierzării străpunşi de razele biruitoare ale crucii sfinte şi in veci neinvinse.

Mihail Stelescu

PENTRU „DREAPTA"

In utimul număr al „Dreptei", redactorii ei cuprinşi de o subită logoree, îmi fac cinstea să-mi pomenească numele, însoţindu-l cu aprecieri mai mult sau mai puţin măgulitoare, in patru articole.

De oarece timpul şi spaţiul mă împiedică să fac un lux asemănător, voi răspunde fiecărnia pe scurt.

D-l **Mircea Vulcănescu**, sezisându-se de svonurile cafenelei, îmi dă lămuriri pe care nu i le-am cerut şi precizează că ocupă cinci funcţiuni la Stat.

Regret excesul de zel al d-lui Mircea Vulcănescu şi-l rog să fie tot atât de amabil şi de prompt dacă îi voi cere vre-odată lămuririle pe care le-a publicat spontan şi inutil.

D-l **Octavian Neamţu** are o atitudine exact contrarie colegului său de redacţie.

Pe când primul răspunde când n'a fost întrebat, ce-l de al doilea tace când e întrebat.

Rugasem, direct şi precis, pe d-l Octavian Neamţu să-mi spună din ce lojă face parte.

D-sa se plânge pe două coloane de indiscreţia mea, deploră candid că eu Mihail Polihroniade, am furat ideile expuse de d-sa. Neamţu Octavian şi declară hotărât :

„Cu părere de rău am constatat că despre lucrurile pe cari vrea să le cunoască, eu nu vreau să vorbesc".

Cu alte cuvinte d-l Octavian Neamţu nu vrea să mă lămurească din ce loje face parte.

Ian act !

M. P.

Incă un decorat !

Ziarul „Adevărul" anunţă cu litere de-o şchioapă că d. Teodor Iorga a fost decorat cu Coroana României in gradul de cavaler.

Pentru cititorii care-şi inchipue că această decorare s'ar fi datorind vreo unei fericite filiaţiuni cu fostul apostol, ex-primministru N. Iorga, ţinem să precizăm că acest domn Teodor Iorga este samsar, precupeţ, automobilist şi evident omul de afaceri, deci „secretarul particular" al lui Em. Sochor.

In ţara in care savantul dr. C. Paulescu a murit nebăgat in seamă de oficialitatea imbecilă, fără nici o decoraţie, faptul că Teodor Iorga sau Aghiuţă Tăslăuanu sunt membri ai ordinelor Coroana şi Steaua României, e o cinste să nu fii decorat.

Frontul s'a supărat

„Frontul", organul oficial al comunismului in România, e tare supărat pe „Axa", pe redactorii ei si.... pe „Garda de Fier".

In No. 4 publică o pagină *„Despre „Axa" unei demagogii fasciste"*, in No. 5 o altă pagină despre *„Demagogia gărzii de Fier"*, in No. 6 o a treia pagină despre *„Garda de Fier" - Garda Fascismului"* insfârsit in No 7 atacând „Stânga" atacă şi „Axa" şi discutând „cazul Forţu" bagă pe redactorul nostru Mihail Polihroniade in rândul duşmanilor muncitorimei impreună cu d-nii Stelian Popescu, Nichifor Crainic, Grigore Forţu şi Ferdinand Kocsa.

De ce se supără „Frontul" şi partidul comunist ?

Pentrucă extrema dreaptă românească, revoluţionară, anticapitalistă dar *naţională*, capătă un excendent din ce in ce mai mare asupra masselor muncitoreşti ?

Pentrucă demagogia roşie, propagată de colportorii evrei ai Moscovei, se izbeşte de bariera de neintrânt pe care o constitue acţiunea de luminare naţională, intreprinsă de „Garda de Fier" in sânul proletarilor.

Dacă acestea-s motivele supărării „Frontului", atunci cu părere de rău trebue să-l vestim că se va mai supăra.

Ca şi in Italia fascistă, ca şi in Germania naţional-socialistă, mişcarea de extremă dreaptă va cuprinde şi in România tot ce-i mai bun, mai luminat şi mai cinstit in muncitorimea noastră.

„Axa", militând un crez de eliberare a muncitorimei româneşti din ghiarele capitalismului spoliator şi internaţional, corespunde unei necesităţi de mult simţite şi ca atare *viitorul este al ei.*

Deaceia „Frontul" se va mai supăra !

Acesta este ultimul număr ce se mai trimite persoanelor cari au primit revista fără să achite abonamentul.

Am anunţat in diferite rânduri că nu suntem subvenţionaţi de nimeni.

Tablou marxist pentru „Stânga"

„Marxiştii" dela „Stânga", mă somează bătăios să public lista avantagiilor „burgheze" de care s'au bucurat sau se mai bucură. Mă execut !

1) PAVEL PAVEL — deputat naţional-ţărănist de Bihor, 30.000 lei pe lună, — bursier al statului la Paris timp de doi ani.

2) PETRE PANDREA — fost „al treilea" ataşat de presă român la Berlin cu 40.000 lei pe lună, — redactor la oficiosul naţ.-ţărănist „Dreptatea" cu 8.000 lei pe lună.

3) V. V. STANCIU — fost deputat naţional-ţărănist de Ialomiţa în legislatură 1928—1931, 30.000 pe lună, — avocat la Casa Centrală Cooperativă.

4) EUFEM MIHAILEANU — directorul „Culturei Populare" pe lângă Municipiul Bucureşti — Director al cantinei muncitoreşti „Voevodul Mihai".

5) N. TATU — redactor la oficiosul „naţional - ţărănist „Dreptatea".

6) MIRCEA GRIGORESCU — secretar de redacţie la „Adevărul" cu 12.000 lei pe lună.

7) HORIA ROMAN — fost diurnist la „Educaţia Poporului" cu 6.000 lei pe lună, redactor la „Adevărul" cu 4.000 lei pe lună.

8) E. Marghita — redactor la „Adevărul" cu 8.000 lei pe lună.

9) TRAIAN HERSENI — asistent universitar la sociologie cu 6.000 lei pe lună. — bibliotecar la institutul social cu 4.000 lei pe lună. — colaborator la „Dreptatea".

10) D. AVRAM — avocatul legaţiei germane, reprezentantul firmei „Siemens-Schukrt" introducătorul cererei societăţii „Siemens" pentru a obţine concesiunea telefoanelor.

Aşa dar „marxiştii" dela „stânga", care mănâncă in fiecare zi carne de burghez, sunt toţi oameni cu situaţii burgheze solide şi sunătoare şi mai toţi membrii, deputaţi sau „ideologi" ai partidului dela putere.

Ei bine a serie zilnic articole „revoluţionare", a lovi zilnic in „infamul capitalism" şi a fi în acelaş timp turiferar al partidului „burghez" care guvernează, mi se pare prototipul lichelismului.

Iar a deplânge zilnic pe bieţii şomeuri care mor de foame din cauza „mizerabilului capitalism" şi a fi in acelaş timp profitor al burselor, mandatelor parlamentare, redacţiilor, diplomaţiei capitaliste, mi se pare o neruşinată ipocrizie.

Şi caracterizarea „Frontului" îmi pare justă: „Stânga" diversiune naţional-ţărănistă !

P.

Tipografia ziarului „UNIVERSUL" Str. Brezoianu 23-25